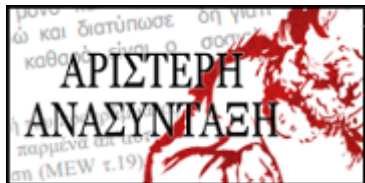

ΔΗΛΩΣΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Το κλείσιμο του πολιτικού κύκλου που άνοιξε με την εφαρμογή της βάρβαρης ταξικής πολιτικής που συμπυκνώθηκε στον όρο «μνημόνιο», βρίσκει την εργατική τάξη να έχει υποστεί βαριά ήττα. Το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε χειρότερη κατάσταση από το 2010 από όλες τις απόψεις. Το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα είναι σε πλήρη αδυναμία και τα πολιτικά κόμματα της Αριστεράς βρίσκονται σε κατάσταση ανυποληψίας.

Κατά τη διάρκεια αυτού του 7ετούς «μνημονιακού» κύκλου, ζήσαμε πυκνά πολιτικά γεγονότα και μεγάλους αγώνες, χάθηκαν ευκαιρίες και γεννήθηκαν ελπίδες που διαψεύστηκαν. Από τις κορυφαίες στιγμές της μνημονιακής 7ετίας, το δημοψήφισμα και η μετέπειτα υποταγή της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό πλαίσιο, δεν αποτέλεσε μόνο εκδήλωση της προγραμματικής ανεπάρκειας ενός συγκεκριμένου κόμματος, αλλά εξέθεσε την Αριστερά στο σύνολό της. Κι αυτό γιατί μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να εξευτελίστηκε ανακαλύπτοντας όψιμα τον «μνημονιακό μονόδρομο», όμως και οι άλλες δυνάμεις που έχουν αναφορά στα εργατικά συμφέροντα και την Αριστερά, δεν πρότειναν κανένα διαφορετικό σχέδιο, αποδεικνύοντας ότι δεν είχαν κανένα σχέδιο να προτείνουν. Αν κάποια από τις μαζικές δυνάμεις της Αριστεράς είχε τέτοιο σχέδιο, θα έβρισκε και την ανάλογη τακτική για να το προβάλλει και να το αναδείξει σαν εναλλακτική λύση απέναντι στην υποταγή της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά σε μια περίοδο όπως αυτή που ακολούθησε το δημοψήφισμα, όταν όλα τα ενδεχόμενα ήταν ανοιχτά. Όμως, αποδείχτηκαν όλες, πολύ λίγες και αναντίστοιχες με τις περιστάσεις.

Το κύριο βάρος της ευθύνης μετά τη συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ, έπεσε στις δυνάμεις που μετέπειτα συγκρότησαν τη Λαϊκή Ενότητα, δηλαδή τη Αριστερή Πλατφόρμα. Οι δυνάμεις αυτές αποδείχτηκαν ανέτοιμες να προτείνουν ένα διαφορετικό σχέδιο από το μνημόνιο. Από αυτή την ανεπάρκεια προήλθε και η τακτική «Στηρίζουμε την κυβέρνηση, καταψηφίζουμε το μνημόνιο». Αν υπήρχε άλλη πρόταση κι επεξεργασμένο σχέδιο, η τακτική που αβίαστα θα προέκυπτε θα ήταν: «Ρίχνουμε τώρα την κυβέρνηση και στις εκλογές καλούμε το λαό να στηρίξει το δικό μας σχέδιο αντί για την υποταγή στο μνημόνιο.»

Τέτοιο σχέδιο όμως δεν υπήρχε. Και ούτε στις εκλογές που προκάλεσε τελικά ο Τσίπρας, εμφανίστηκε κάποιο σχέδιο από την πλευρά της ΛΑΕ. Αυτό σε τελική ανάλυση καθόρισε και

το εκλογικό αποτέλεσμα το Σεπτέμβριο του 2015. Η προγραμματική ανεπάρκεια της ΛΑΕ βάρυνε πολύ περισσότερο από το ηθικό πλεονέκτημα των στελεχών που παράτησαν τις καρέκλες τους για να μην υπηρετήσουν τη μνημονιακή πολιτική. Η ΛΑΕ μπορούσε να σταθεί με ισχυρή παρουσία στο πολιτικό σκηνικό μόνο σαν δύναμη διεκδίκησης της εξουσίας. Ο περιορισμός της σε δύναμη διαμαρτυρίας – όπως άλλωστε εμφανίστηκαν και τα άλλα αριστερά ψηφοδέλτια – είχε σαν αποτέλεσμα στις εκλογές του Σεπτέμβρη να εμφανιστούν δύο πρακτικά πολιτικά σχέδια: το μνημόνιο αλά ΣΥΡΙΖΑ και το μνημόνιο αλά Ν.Δ. και η ΛΑΕ να αποτελέσει εύκολο θήραμα για τον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ. Οι δημοσκοπήσεις που έδειχναν τη ΛΑΕ εκτός Βουλής δεν ήταν «στημένες», όπως διατεινόταν η ηγετική ομάδα, αλλά αποτύπωναν την αδυναμία παρέμβασης στα γεγονότα.

Η αδυναμία της Αριστεράς στο σύνολό της, που έγινε φανερό εκείνο τον κρίσιμο μήνα μεταξύ Ιουλίου και Αυγούστου του 2015, έχει την αιτία της στα θεωρητικά ελλείμματα που οδήγησαν σε αυτό που εμφανίστηκε σαν συνολική προγραμματική αδυναμία. Η Αριστερά δεν κατάφερε να αντιληφθεί την κατάσταση. Να αντιληφθεί δηλαδή ότι το μνημόνιο είναι ο μοναδικός δρόμος για τον καπιταλισμό στην Ελλάδα κι επομένως η ανατροπή του μνημονίου σημαίνει ανατροπή της κυριαρχίας της αστικής τάξης. Γι' αυτό και οι δυνάμεις και οι διανοούμενοι της Αριστεράς δεν έπαψαν σε όλη τη διάρκεια αυτής της 7ετίας να αναζητούν έναν «τρίτο δρόμο» ανάμεσα στη μνημονιακή διαχείριση και την επανάσταση. Τέτοιος δρόμος όμως δεν υπάρχει. Και η προσπάθεια να διατυπωθούν προτάσεις που να δείχνουν «εφικτές» και «ρεαλιστικές», το μόνο που έκαναν ήταν να υπονομεύσουν την επιρροή της Αριστεράς και να ενισχύσουν τον ανορθολογισμό που σήμερα κερδίζει έδαφος.

Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι τα εξής:

-Οι προτάσεις που ακούγονταν από αριστερούς διανοούμενους, αλλά και πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς, στο ξεκίνημα της μνημονιακής περιόδου για δανεισμό από τη Ρωσία και την Κίνα, σαν εναλλακτική απέναντι στο μηχανισμό στήριξης. Προτάσεις που εκτός από το ότι αποδείχτηκαν στην πράξη εκτός πραγματικότητας στην περίπτωση της Κύπρου, δεν λαμβάνανε υπ' όψη τους τι σημαίνει ιμπεριαλισμός και ένταξη της χώρας σε ένα συγκεκριμένο ιμπεριαλιστικό μπλοκ.

-Η άκριτη υιοθέτηση των καταγγελιών για «παραποίηση του ελλείμματος» από την ΕΛΣΤΑΤ, με στόχο να ενταχθεί η χώρα στο μνημόνιο. Η υπόθεση αυτή έπρεπε να βρει απέναντί της την Αριστερά, η οποία έπρεπε να εξηγήσει πως η χρεοκοπία της χώρας συνδέεται με τη διεθνή καπιταλιστική κρίση. Το «χάϊδεμα» των αστήρικτων καταγγελιών, το μόνο που έκανε ήταν να ενισχύει τις συνωμοσιολογικές θεωρίες και να σπέρνει σύγχυση.

-Η στήριξη της Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου (ΕΛΕ), η οποία παρουσιάστηκε σαν μια «μαγική λύση», με την οποία θα λυνόταν το πρόβλημα του χρέους. Οι θιασώτες της ΕΛΕ κρύβοντας την αλήθεια για το τι πραγματικά έγινε στον Ισημερινό, καλλιέργησαν αυταπάτες για λύση του προβλήματος μέσω του «διεθνούς δικαίου». Η Αριστερά έπρεπε να βάλει το ζήτημα στις σωστές του διαστάσεις, εξηγώντας ότι μια τέτοια επιτροπή έχει νόημα μόνο για εσωτερικούς λόγους και μπορεί να είναι χρήσιμη μόνο σε μια κυβέρνηση αποφασισμένη να συγκρουστεί με τους διεθνείς τοκογλύφους και να διαγράψει το χρέος.

-Ο τρόπος με τον οποίον χρησιμοποιήθηκε το σύνθημα «διαγραφή του χρέους» σαν γαρνιτούρα σε προγραμματικές προτάσεις, που μόνο σε διαγραφή του χρέους δεν κατέληγαν. Δεν εξηγήθηκε – και μάλλον δεν κατανοήθηκε – ότι η παύση πληρωμών και η μη αναγνώριση του χρέους, αποτελεί μια βόμβα μεγατόνων στην παγκόσμια οικονομία και οδηγεί σε μετωπική σύγκρουση με τους πιστωτές της χώρας, αλλά και με την ντόπια αστική τάξη, καθώς οδηγεί σε χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος και αναγκαστική κρατικοποίησή – δήμευσή του. Η διαγραφή του δημόσιου χρέους δεν καταστρέφει μόνο κρατικά κεφάλαια των ηγεμονικών χωρών του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, αλλά οδηγεί και σε απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας των ντόπιων κεφαλαιοκρατών.

-Τέλος, απολύτως χαρακτηριστικός είναι και ο τρόπος με τον οποίον αντιμετωπίστηκε η τελευταία ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Διαδικασία με την οποία ολοκληρώθηκε μια διαδικασία καταστροφής κεφαλαίου – την οποία επωμίστηκαν οι προηγούμενοι μέτοχοι – και οι τιμές των τραπεζικών μετοχών προσγειώθηκαν σε επίπεδα που ανταποκρίνονται στο προβληματικό χαρτοφυλάκιο των τραπεζών. Αντί να εξηγηθεί σαν μια διαδικασία καταστροφής κεφαλαίου – συνέπεια της κρίσης, αντιμετωπίστηκε με προσφυγή στη δικαιοσύνη, τόσο από την ΟΤΟΕ όσο και από τη ΛΑΕ, λες και πρόκειται για νομικό ζήτημα.

Τα παραδείγματα αυτά, αφορούν όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς, με την εξαίρεση του ΚΚΕ που επέλεξε τον αναχωρητισμό και την μη εμπλοκή του με τα εγκόσμια, με εξαίρεση ίσως την περίοδο προς τα τέλη του 2011, όταν υιοθέτησε το σύνθημα της «διαγραφής του χρέους» και έριξε το σύνθημα για πρώτη φορά μετά την μεταπολίτευση «κάτω η κυβέρνηση του μαύρου μετώπου», για να το συνδέσει το πρώτο αμέσως μετά με τη Λαϊκή Εξουσία, και να εγκαταλείψει το δεύτερο, μην τυχόν και παρεξηγηθεί ότι διεκδικεί κάτι συγκεκριμένο.

Τα παραπάνω δείχνουν το προγραμματικό και θεωρητικό έλλειμμα των δυνάμεων που στάθηκαν απέναντι στη μνημονιακή λαίλαπα και εξηγούν τη σημερινή κακή κατάσταση των δυνάμεων εργατικής αναφοράς και του εργατικού κινήματος.

Το πρόβλημα που έχουμε να λύσουμε λοιπόν είναι πολύ ευρύτερο και η – μέχρι σήμερα – παρουσία της Λαϊκής Ενότητας αποτελεί ένα ακόμα σύμπτωμα του γενικότερου προβλήματος.

Στην ιδρυτική συνδιάσκεψή της, η ΛΑΕ υιοθέτησε ένα απολύτως ανεδαφικό πρόγραμμα που επαναλαμβάνει με διαφορετικό τρόπο τα λάθη του ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθούσε να συνδυάσει την ανατροπή του μνημονίου με τη διατήρηση του συνόλου των προνομίων της αστικής τάξης, μεταξύ άλλων και την παραμονή στην ευρωζώνη, διατυπώνοντας έτσι ένα πρόγραμμα ανεδαφικό που δεν μπορούσε να εκπληρωθεί και μοιραία θα μπάταρε προς την υποταγή στο μνημόνιο. Η ΛΑΕ προσπαθεί να ισορροπήσει την ανατροπή του μνημονίου και τη διαγραφή του χρέους, με την παραμονή στην Ε.Ε. και τη διατήρηση μέρους των προνομίων της αστικής τάξης, καταλήγοντας σε μια προγραμματική πρόταση εξίσου ανεδαφική. Ακόμα και η πρόταση για έξοδο από την ευρωζώνη στηρίζεται σε μια λάθος κατανόηση της λειτουργίας του κοινού νομίσματος, η οποία αποτυπώνεται στο βιβλίο του σ. Γ. Τόλιου «Η μετάβαση στο εθνικό νόμισμα». Εκεί το ευρώ παρουσιάζεται σαν εργαλείο εκμετάλλευσης της χώρας (στο σύνολό της, δηλαδή όλων των τάξεων) από τις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις και αναφέρεται ότι η συμμετοχή στην ευρωζώνη ευνοεί μόνο τον «μεγάλο πλούτο», ενώ δεν συμφέρει τους επιχειρηματίες. Το γιατί το σύνολο του επιχειρηματικού κόσμου συντάσσεται με το ευρώ, εξηγείται σαν προϊόν ιδεοληψίας. Η πραγματικότητα όμως, είναι ότι το ευρώ είναι εργαλείο εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης από τη μεγάλη, τη μεσαία και ακόμα και τη μικρή αστική τάξη. Και γι' αυτό και το σύνολο του επιχειρηματικού κόσμου συντάσσεται με το ευρώ. Γιατί γνωρίζει καλά τα συμφέροντά του.

Από κοινού με άλλους συντρόφους, σταθήκαμε απέναντι στις αποφάσεις της συνδιάσκεψης, καταθέτοντας αντιπαραθετικό κείμενο θέσεων. Εξηγήσαμε ότι η έξοδος από την ευρωζώνη, είτε θα είναι παράπλευρη συνέπεια της διαγραφής του χρέους, της απαλλοτρίωσης της κεφαλαιοκρατικής ιδιοκτησίας και της συνεπακόλουθης εξόδου από την Ε.Ε. είτε θα συνδυαστεί με τη συνέχιση του μνημονίου και θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερο τσάκισμα του εργατικού εισοδήματος μέσω της υποτίμησης.

Προτείναμε επίσης αντί για αποφάσεις με απλή πλειοψηφία, οι αποφάσεις να παίρνονται με αυξημένη πλειοψηφία, στοιχείο απαραίτητο για έναν μετωπικό πολιτικό φορέα. Μετά την ιδρυτική της συνδιάσκεψη, η ΛΑΕ μετατράπηκε σε ένα πολυτασικό ρεφορμιστικό κόμμα, παρά το γεγονός ότι το καταστατικό της δεν ψηφίστηκε ποτέ από την συνδιάσκεψη.

Η πλειοψηφία της συνδιάσκεψης ενέκρινε τις θέσεις της πλειοψηφίας και ψήφισε υπέρ τού να παίρνονται οι αποφάσεις με απλή πλειοψηφία.

Τα αποτελέσματα της συνδιάσκεψης μετέτρεψαν τη ΛΑΕ σε «κόμμα της δραχμής», ενώ αυτό που χρειαζόμαστε – και προτείνουμε από τη μεριά μας – είναι για να το πούμε σχηματικά, ένα «μέτωπο της διαγραφής του χρέους».

Επιδιώξαμε μετά τη συνδιάσκεψη να συνεχίσουμε τη συζήτηση για τα ζητήματα που βρίσκονται στον πυρήνα της προγραμματικής πρότασης της ΛΑΕ, όχι με ιδιαίτερη επιτυχία. Οι πολιτικές οργανώσεις και οι αγωνιστές της ΛΑΕ που στήριξαν τις αποφάσεις της συνδιάσκεψης, έχουν υποχρέωση να διαδώσουν αυτές τις αποφάσεις, χρησιμοποιώντας τα σχετικά υλικά και σε αυτήν τη διαδικασία δεν είναι εύκολη μια συζήτηση που αμφισβητεί τα βασικά επιχειρήματα της πολιτικής καμπάνιας της ΛΑΕ. Ελπίζουμε από τη διαδικασία αυτή να προκύψουν καλύτερα συμπεράσματα για τον πολιτικό προσανατολισμό του πολύτιμου αγωνιστικού δυναμικού που βρίσκεται στις γραμμές της Λαϊκής Ενότητας. Ελπίζουμε να γίνει αντιληπτός ο μεσοβέζικος και ανορθολογικός χαρακτήρας των θέσεων που ψηφίστηκαν στη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ.

Από τη μεριά μας, κρίνουμε ότι η συμμετοχή μας στο εγχείρημα της Λαϊκής Ενότητας δεν έχει να προσφέρει τίποτε ούτε σε εμάς, ούτε στη ΛΑΕ, αλλά ούτε και στην ανάγκη ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Θα παρακολουθήσουμε το εγχείρημα και θα επιδιώξουμε την επαφή και την κοινή δράση με τους συντρόφους της ΛΑΕ.

Σε ό,τι αφορά την δική μας δράση από δω και πέρα, θα προσπαθήσουμε να προκαλέσουμε και να οργανώσουμε μια εφ' όλης της ύλης συζήτηση για την μνημονιακή 7ετία και τα συμπεράσματα που προέκυψαν σε σχέση με τις μορφές οργάνωσης της εργατικής τάξης και τον τελικό σκοπό της, την σοσιαλιστική επανάσταση και την οικοδόμηση της αταξικής κοινωνίας του σοσιαλισμού-κομμουνισμού. Θα αναλύσουμε την καπιταλιστική κρίση που βρίσκεται σε εξέλιξη και θα καθορίσουμε τα καθήκοντά μας στο πλαίσιο των ευρύτερων καθηκόντων των κομμουνιστών στην παραπάνω κατεύθυνση, αυτή της προλεταριακής επανάστασης.

Θα δώσουμε το παρών σε όλες τις μάχες της εργατικής τάξης και του λαϊκού κινήματος και θα συμπράξουμε με κάθε αγωνιστή, σύντροφο ή οργανωμένη δύναμη που επιθυμεί να παλέψει για τους σκοπούς αυτούς.

κομμουνιστική οργάνωση ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

15-1-2017